

เทศน์เช้า วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๔

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ วันนี้วันพระ วันพระ วันโกน เป็นวันทำบุญทำกุศลใส่หัวใจของตน

ทำไมต้องทำบุญกุศลใส่หัวใจของตนละ

เพราะคนเราเกิดมามีกายกับใจ ร่างกาย ร่างกายนี้ใครก็เห็นได้ วิทยาศาสตร์ก็พิสูจน์ได้ แต่จิตใจมีพระพุทธศาสนาเท่านั้นที่พิสูจน์ได้ เราจะพิสูจน์พระพุทธศาสนา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

แล้วพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้ที่ตื่นแล้ว ผู้ที่เบิกบานแล้ว เขาจะศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ที่หลับไหล สายมูๆ มันก็หาบ่าบอคอแตกของมันในโลกนี้ มันไปไหนไม่รอดหรอก

ฉะนั้น สิ่งที่เป็นสัจจะเป็นความจริงในหัวใจของเราในพระพุทธศาสนา เกิดเป็นคนนี้เป็นอริยทรัพย์ แต่คนเราอายุ ๑๐๐ ปี ๑๐๐ ปีมันต้องตายไป ตายไป จะมีสิ่งใดที่ติดหัวใจดวงนี้ไป ร่างกายนี้ก็เฒ่า ทรัพย์สมบัติเป็นมรดกตกทอดก็เอาไว้กับโลก หัวใจเรา เห็นไหม ผลของวิภวภูติ เวียนว่ายตายเกิด มันต้องไปต่อเนื่อง แล้วมีอะไรไปกับมัน

บุญ บุญกุศลที่ทำให้เกิดดี

บาป นรกอเวจี

แต่วันนี้วันพระๆ ถ้าวันพระๆ เราเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา มีอำนาจวาสนา เกิดเป็นมนุษย์แล้วเป็นอริยทรัพย์ เกิดเป็นมนุษย์มีสมอง มีสติมีปัญญาของตน จะเอาคุณงามความดีใส่หัวใจของตน

ความโหดร้าย ความเลวร้าย ที่ให้กับคนอื่นเขา เราไม่ต้องไปยุ่งกับเขา เขาจะมั่งมีศรีสุขอย่างไรเรื่องของเขา เราจะมีศีลมีธรรม ถ้าเราจะมีศีลมีธรรมขึ้นมา หัวใจเรามันเป็นปกติสุขใจ ถ้าหัวใจเราปกติสุข ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผีก็หนีไปหมดปฏิบัติไป

หลวงตาพระมหาบัวท่านเน้นย้ำประจำ เวลาท่านเอ็ดพระไป พระไม่ทรงศีลทรงธรรม ใครจะทรง

พระต้องมีศีลมีธรรม ถ้ามีศีลมีธรรมขึ้นมา ศีลคือรั้วรอบขอบชิด แล้วถ้าในหัวใจของตน ถ้ามีศีลละ มันเป็นความสงบสุขเข้ามา ถ้าเป็นธรรมๆ ขึ้นมา มันฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาในหัวใจของตนไป ถ้าฝึกหัดขึ้นมา ปฏิบัติในหัวใจของตนขึ้นมา มันรู้มันเห็นของมัน มันมีความมหัศจรรย์ของมันไป

โลกเราเกิดมาต้องมีปัจจัย ๔ เป็นอาหาร อาหาร เชฟใหญ่เขาทำ โอ้โฮ! มหัศจรรย์ทั้งนั้นนะ แล้วเราเป็นนักปฏิบัติ โอ้ที่พุทโธๆ โอ้ที่เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนามันวิธีการเท่านั้น มันปฏิบัติแล้วมันมีธรรมในหัวใจขึ้นมาบ้างหรือไม่ ถ้ามันมีธรรมขึ้นมาในหัวใจ มันมีความปกติสุขของมันไป

ถ้ามีความปกติสุขนะ ก็มั่งคั่ง กราบแล้วกราบเล่า กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมตตาคุณ ปัญญาคุณ วิสุทธิคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามหัศจรรย์

แต่ชาวพุทธเห่อเหิมทะเยอทะยาน ส่งออก โลกามิสทั้งสิน เรื่องโลกๆ เราไปตื่นเต้นอะไรกับเขา เรื่องโลกๆ ไม่ต้องไปแย่งชิงกับใคร เพราะมันมีทุกคน ประชาธิปไตย สิทธิเสรีภาพทุกคนมีทั้งนั้นนะ แล้วมีทั้งนั้น แล้วเราจะตื่นเต้นไปกับนั้นนะ นั่นมันสมบัติเดิม สมบัติเดิมในการเกิดเป็นมนุษย์ไป แต่ธรรมละ

เวลาธรรม ธรรมมันก็ธรรมบิณฑบาตแล้วแต่กิเลสมันจะบิณฑบาตไปแล้วพอบิณฑบาตไปแล้วมันก็เป็นหมู่เป็นคณะ เป็นองค์กร เป็นการช่วยเหลือ แต่ของเราไม่ใช่ ปัจจัยตั้ง สันติภูมิโก โลงแจ้งในหัวใจของตน ในหัวใจของตนปลอดโปร่ง แล้วพอมันปลอดโปร่งขึ้นมา ทางสายกลางในพระพุทธศาสนาไป เชฟใหญ่ๆ ไป

เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านพูดถึงหลวงปู่มนั่ใจ โรงงานผลิตพระอรหันต์ หลวงปู่มนั่
เป็นโรงงานผลิตพระอรหันต์

ทำไมถึงผลิตพระอรหันต์ได้ละ

ผลิตพระอรหันต์ได้เพราะท่านมีอำนาจวาสนาไง

ครูบาอาจารย์เรามากมายนะ เวลาปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกขนะ เอ้อะๆ มันจะพูดให้ใคร
ฟัง แล้วใครจะฟัง

แต่หลวงปู่มนั่ท่านคัดกรองตั้งแต่จะเข้าวัดนะ อันนี้ไม่ได้ อันนี้ไม่ใช่ อันนี้ออกไป

เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านเล่าไง เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านอุปัฏฐากหลวงปู่มนั่อยู่ไง

“มันจะมีเหมือนท่านเจี๊ยะ แต่ไม่ใช่ท่านเจี๊ยะ จะมาหาเรา มาหาเราแล้วที่เชียงใหม่ แล้ว
ยังออกไป”

นี่ไง ทั้งคัดทั้งกรองตั้งแต่เริ่มต้น ทั้งคัดทั้งกรองเพราะอะไร เพราะมันมีจิตปฏิสนธิ
ความเห็นของโลกมันมากมายมหาศาล แล้วเข้ามาก็ประชาติไปโดยๆ

ไต่ไหนวะ นั่นนะมันเห็นแก่ตัว

แต่ถ้าเป็นธรรมนะ ธรรมาธิปไตย

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มนั่ท่านฝึกหัดปฏิบัติของท่านถึงเป็นพระอรหันต์ ท่านไป
ไขว่คว้าอะไรในวิภวภูมิจี๊ เพราะอะไร เพราะความเป็นพระอรหันต์ในหัวใจของท่านมันยิ่งใหญ่
กว่าโลกนี้หลายร้อยเท่า มันยิ่งใหญ่กว่าวิภวภูมิจี๊ มันยิ่งใหญ่กว่าจักรวาล จนมารตามไม่ทัน แล้ว
มันจะไปเห็นอะไรมีคุณค่า

แต่สิ่งทีวันนี้วันพระๆ ที่เราไปวัดไปวาไปทำบุญกุศลกัน ชีวิตเรามีคุณค่า ชีวิตเรามีคุณค่า
เพราะอะไร ชีวิตเรามีคุณค่าเพราะเราหาบุญกุศลใส่หัวใจของตน

ใครจะตากใครจะถาง ใครจะติใครจะเตียน มันเรื่องของเขา เอ็งเข้าไปจมปลักอยู่กับกิเลสของเอ็งนั่นแหละ มันจมปลักกับความรู้ความเห็น จมปลักกับพญามารในหัวใจอันนั้นนะ มันเรื่องของเขา

เรื่องของเราๆ หูตาสว่าง หูตาสว่างเพราะอะไร เพราะความเกิดเป็นมนุษย์ไง

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ประเทศไทยมีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ การเห็นสมณะเป็นมงคลชีวิต เข้าขึ้นมาเห็นพระบิณฑบาตทั่วประเทศไทย ทุกหมู่บ้าน ทุกเรือนชาน ทุกหมู่บ้านมีวัดมีวา เราเกิดมาเราเห็นอยู่แล้ว เห็นไหม มีวาสนามากมาย มหาศาล แต่มันมองข้ามหมดเลย ไ้พวกที่มาอยู่วัด ไ้พวกจนตรอก ไ้พวกที่ไม่มีทางไปมา บวชพระ นี่บวชพระไง ไ้พวกจนตรอก

แต่ในทางธรรมกลับกันคนละซีกเลย คนละโลกเลย

เขามีบุญ เขาได้สร้างบุญของเขามา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย การเกิด เกิดกับโลก เกิดจากพ่อจากแม่ ต้องพลัดพรากจากพ่อแม่ไป ต้องพลัดพรากจากสังคม จากโลกไป บวชเป็นพระแล้วใช้ชีวิตแบบฆราวาสไม่ได้ ฆราวาสที่เขาใช้ชีวิตกัน พระจะทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะเป็นพระ ไม่ใช่ฆราวาส

ฆราวาสที่เขาใช้กันนะ ไ้นี้ประชาธิปไตยๆ โลกมันเจริญ มันต้องสะดวก มันต้องสบาย มันต้องเท่าทันโลก

เท่าทันกิเลสไง เท่าทัน เพราะคำว่า “เท่าทันโลก” มันเปิดช่องให้กิเลสออก

แต่ถ้าเราบวชพระ เราเป็นพระ เราเป็นพระ เราใช้ชีวิตแบบฆราวาสไม่ได้ ภิกษุยืนดื่มน้ำ เป็นอาบัติทุกกฏ ต้องนั่งลง ภิกษุจะปัสสาวะ จะอะไร ต้องนั่งลงทั้งหมด จะทำแบบฆราวาสไม่ได้ทั้งสิ้น สิ่งที่ฆราวาสทำ พระทำไม่ได้ ถ้าพระทำได้ก็ไม่ใช่พระ ก็คือฆราวาส ถ้าฆราวาสเขาจะทำแบบพระ เขาเป็นฆราวาส แต่เขาบวชใจของเขา เขาทำคุณงามความดีของเขาได้

ฆราวาสบรรลุมรรคได้ไหม

ได้ แต่เจียนตาย เพราะอะไร เพราะภาระพะรุงพะรัง ภาระมากมายมหาศาล

บวชเป็นพระๆ ละจากความเป็นฆราวาส พระมีอาชีพไม่ได้ พระทำงานแข่งกับโลกไม่ได้ ถ้าทำงานแข่งกับโลก มันก็เป็นโลกใจ เห็นไหม พระถึงบิณฑบาตเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง แล้วแต่มันจะเป็นไป

ถ้าศาสนาเจริญรุ่งเรืองในหัวใจของคน ในหัวใจของคนมีคุณธรรมนะ เข้าขึ้นมาเขาจะทำบุญใส่บาตรของเขา

พระเป็นเนื่อนาบุญของโลก บิณฑบาตไป

เห็นสมณะ สมณะที่บิณฑบาต เราเห็นแล้ว โอ้โฮ! หูตาตื่นเลยนะ

ไปตามตลาดเห็นพระมันวนเวียนๆ อยู่那儿นะ โอ้โฮ! นี่มันสมณะอะไรของมันวะ

ถ้าเห็นอย่างนั้นมันเรื่องของเขา ในสังคมทุกสังคมมีคนดีและคนเลว แล้วเวลาคนเลวมันจะแปลงร่างเป็นคนดี มันมาถึง โอ้ย! มันดีพิเศษเลยละ บวชเลยๆ

บวชมาแล้วมันก็เป็นใจ

นี่ไง หลวงปู่มันถึงคัดเลือกตั้งแต่ต้น เวลาจะเข้าไปอยู่กับท่าน ท่านคัด ท่านเลือก ท่านแยกของท่าน ถ้าแยกของท่านขึ้นมา แต่แยกของท่านขึ้นมาแล้วมันก็อยู่ที่วาสนา

ถ้าฝึกหัดประพฤติกปฏิบัติได้ “จิตเป็นอย่างไร”

จิตเป็นอย่างไรคือสมาธิ แต่หลวงปู่มันเป็นพระอรหันต์ไง ไฉนมันเบสิก มันพื้นฐานมันเรื่องปลายแถว

ถ้าบอกว่าสมาธิเป็นอย่างไร ท่านไม่พูด ท่านถามว่าจิตเป็นอย่างไร จิตเป็นอย่างไร มันสงบเล็กน้อย สงบปานกลาง หรือสงบมาก

หรือมันสายมู มันคิดว่ามันบรรลุนิพพาน มันคิดว่ามันเป็นอาจารย์ของพระพุทธเจ้า มันคิดว่ามันเก่งกว่าหลวงปู่มัน หลวงปู่มันสอนครี สอนล้ำสมัย สอนให้ทุกข์สอนให้ยาก สอนให้มีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมาให้มีรั้วรอบขอบชิด อู๋! มันลำบาก อู๋! มันยุ่งไปหมดเลย ของมัน มันบรรลุนิพพานไปแล้ว

อย่างนั้นคิดมันออกไป เพราะบรรลุลุทธิกันหมดแล้วอยู่ที่โรงพยาบาลศรีธัญญา ถึงที่สุดแล้วมันเป็นอย่างนั้นนะ

แต่เวลาหลวงปู่มันเป็นสติ มหาสติ สติวินัย สมบูรณ์แบบในหัวใจของตน

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดนะ “เวลาจะคิดเหมือนคนแบกชุง”

คนแบกชุงมันต้องใช้กำลังขนาดไหน เราจะเทียบให้เห็นว่า เวลามันคิด มีสติเท่าทันมันนะ ความคิดจะเกิดขึ้น ท่านเท่าทันความคิดของท่านทั้งหมด มันนะสติอัตโนมัติ

แต่ของเรานะ อารมณ์ชั่ววูบ มันทำลายล้างโลกหมดแล้ว มันบอกว่า โอ้ย! ผิดพลาดไป อารมณ์ชั่ววูบ

ทำจบบันยังไม่รู้สึกตัวมันนะ

แต่ถ้ามีสติขึ้นมา ความคิดที่จะเกิดขึ้นเหมือนกับแบกชุงแบกหาม คำว่า “แบกหาม” มันต้องตื่นตัว แสดงว่ามันเท่าทันหมดนะ

นี่เวลาท่านพูด เราฟัง โอ้โฮ! เวลาจะคิดเหมือนต้องไปแบกหามท่อนชุง มันรู้ตัวตลอด

โอ้เราอารมณ์ชั่ววูบ ทำลายเขาไปแล้วเพิ่งคิดได้ เป็นไปไม่ได้ อย่างนั้นนะ บรรลุลุทธิอย่างนั้นอยู่ที่โรงพยาบาล

แต่ถ้าเป็นธรรมะในพระพุทธศาสนา พระต้องทรงธรรมทรงวินัย ถ้าทรงธรรมทรงวินัย เพราะมันมีวินัย ศีล สมาธิ ปัญญา

ลองดูศีล ที่มันได้มา โจรทั้งนั้นนะ แต่ถ้ามันเป็นธรรมๆ แล้วเป็นธรรมแค่ไหน เป็นธรรมของใคร เวลาธรรม เด็กเล็กน้อยมันช่วยพ่อแม่มันล้างจาน ภูบ้าน โอ้ย! มันงานหนัก งานใหญ่ ยิ่งใหญ่ของเด็กน้อยไง โอ้ย! มันหนัก ยกไม่ไหวนะ ผู้ใหญ่นี่อีกเรื่องหนึ่งเลยนะ

จิต บุคคล ๔ คู่ ตั้งแต่ปุณณคนหนา เราเป็นปุณณคนหนา เราเป็นปุณณ ยังนับเข้าสู่บริษัท ๔ ไม่ได้ อุบาสกต้องมีศีล ๘ อุบาสกต้องมีศีลมีธรรม เวลาจะเข้าสู่พระพุทธศาสนา ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากไว้กับบริษัท ๔

พระพุทธศาสนา บริษัท ๔ ชาวพุทธเป็นเจ้าของพระพุทธศาสนา แล้วใครบ้างที่จะได้ลิ้มรส ที่จะได้คุณประโยชน์จากพระพุทธศาสนา แล้วพระพุทธศาสนา ถ้ามันทำเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันได้รสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง

แล้วรสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง แล้วไปไหน

จากปุณฺณคนหนา จากฆราวาสก็บวชพระไป บวชพระเพราะอะไร บวชพระเป็นทางที่กว้างขวางไป ครูบาอาจารย์ที่ดั่งาม ๒๔ ชั่วโมงไป ปฏิบัติเข้าไปเต็มที่เลยไป แล้วปฏิบัติแล้วไปเจอกิเลส ก็สู้กับมันไป แล้วสู้กับมัน แพ้ราบคาบ

ไม่เคยเห็นกิเลส ไม่รู้จักกิเลส อย่าอหังการ

เห็นคนทางโลกเขามีปัญหา มีการกระทบกระทั่งกันว่าเขาเดือดร้อน เป็นผู้ที่มีปัญญา แต่ไม่เห็นกิเลสในใจของตัวเอง กิเลสในใจของตัวเอง กองทัพกิเลสกับกองทัพธรรมมันย่ำยีหัวใจของเอ็งอยู่ เอ็งไม่รู้สีกตัวเอ็งเลยหรือวะ กิเลสที่มันพาอวิชชา พาชีวิตอื้อลุ่มลุ่มแคบอยู่ เอ็งไม่เข้าใจมันเลยหรือวะ แล้วเอ็งไม่เห็นตัวมันเองเลยหรือวะ

ไม่เห็น เพราะอารมณ์ชั่ววูบ ทำเสร็จแล้วค่อยเสียใจ

แต่ถ้าเป็นจริงนะ เวลามันจะคิด เหมือนกับหามท่อนซุงนะ โอ้ย! หามท่อนซุงมันหนัก จะไปคิดทำไมล่ะ จะไปเอามาเป็นอารมณ์ทำไมล่ะ จะเก็บมาทำไมล่ะ แล้วจะไปรู้อะไรกับมันทำไมล่ะ

แต่เวลาโปรดสัตว์ๆ ไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยสัตว์พันสัตว์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นสร้างธรรมทายาทไว้ให้กับประเทศชาติ ให้กับประเทศไทย ให้ศาสนาเป็นความน่าเชื่อถือ ให้คนเห็นสมณะแล้วชื่นชูชื่นตาบ้าง เห็นสมณะแล้วปลื้มอกปลื้มใจ เห็นสมณะอยากชวนชวนไปหาสมณะ ให้สมณะเป็นผู้อบรมบ่มเพาะไป ไม่ใช่เห็นแล้วว่า อี้ๆ

มันก็กรรมของสัตว์

ถ้ามีวาสนา วันพระๆ ถ้าวันพระให้ประเสริฐที่หัวใจดวงนี้

ใครจะดี ใครจะชั่ว เรื่องของเขา อย่าไปวุ่นวายกับเขา อย่าไปแบกรับภาระ

ภาระที่สำคัญคือภาระทำให้สงบ ภาระค้นคว้าหัวใจของตน

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ อยู่ในกรรม หายใจโดยใช้สายสะดือจากแม่ คลอด
ออกมาหายใจด้วยตัวเอง แล้วร้อยปีก็ต้องตายไป มันมีอะไรเหลือ

ฉะนั้น สิ่งที่มีคุณค่าคือชีวิตของเรา รักษาชีวิตของเราให้ดีงาม แล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้
สมกับเกิดมาเป็นชาวพุทธ เอวัง